

Jesenice dža

UNIVERZITA NA JADRANSKI JESENICE

BRCA

220010245,1

COBISS

Brca

časopis

kluba

oktober 2000

jeseniških

študentov

1

k a z a l o

kdo sem jaz jeseničan ali pokopališča so vedno burila duhove 4

intervju 5

35% od banane 6

internet 6

tudi butalce je
včasih sram 10

vihar vseh viharjev 11

...mladosti leta kmalu ste minula 11

diamanti?
ne, hvala! 12

študentska arena 12

na gimnaziji pa... 13

kronika s krono 14

mood swings z marušo

u v o d n i k

V

tvoj nabiralnik smo si dovolili dostaviti pričujočo izdajo časopisa Kluba jeseniških študentov. Ob tem si želimo, da bi vas bilo čimveč takšnih, ki boste naš časopis prebrali in si ob temah, ki jih obravnavamo ustvarili svoje mnenje. Kakšno to mnenje dejansko je/bo, nas zanima zato, ker želimo pripravljati kvaliteten časopis, ki ga bodo brali mladi iz celotne Zgornjesavske doline, pa tudi tisti, ki sicer niso mladi, a vseeno nekako čutijo in živijo z mladimi in za mlade. Med mlade želimo poslati časopis, ki bo odseval stanje duha tukajšnjega življa in ga posledično tudi sooblikoval.

Jesenice kot center omenjenega področja, se že desetletje ubada s krizo, ki jo čutimo vsi: eni bolj, drugi manj. Dejstvo pa je neizpodbitno: Jesenice potrebujejo novega duha, nove vizije, nove cilje, novo moč... To smo mi, člani Kluba jeseniških študentov in vsi ostali, ki sicer niso naši člani pa želijo sodelovati pri razvojnih prizadevanjih Jesenic. Pričujoča BRCA je namenjena razvoju. Mladim KJŠ ponuja pogoje za uresničitev svojih najbolj norih sanj in idej: potrebno tehnično opremo (telefon, računalnik, internet), organizacijsko strukturo, nekaj denarja, pa tudi pomoč pri izvedbi projektov. Sami s tem časopisom sledimo lastnim idejam, uporabljamo vse naštetu in se vadimo v dejavnostih, za katere verjamemo, da nam bodo koristile, ko bomo iskali službo (in se podali v resnični svet odraslosti). Hočemo biti zgled in dokaz vsem članom, pa tudi Jesenicam, da smo samozavestni in sposobni, da imamo ideje ter potrebno voljo in moč za njihovo uresničitev ter da so izpolnjeni materialni pogoji za delovanje KJŠ. Ovir takorekoč ni. Edina ovira je morda le-ta, da je potrebno – za uresničitev sanj – delati.

BRCA dela, mi delamo z njo, za njo in za vas, drago bralstvo. Učimo se, vadimo se v različnih spretnostih. Naj bo tokratna številka, ki je četrta po vrsti in prva v letošnjem študijskem letu, dokaz, da smo se že nekaj naučili. Tako s samo organizacijo, kot z vsebino, kot tudi z oblikovanjem. Cilj, ki smo si ga zadali letos je, da vsaka dva meseca pripravimo časopis. In za vsako izdajo si želimo, da bi bila boljša: vsebinsko kvalitetnejša, bolj brana od prejšnje, lepša na pogled, tehnično dovršenejša,... Če smo uspeli (ali pa tudi ne) boste povedali vi: bralci. Vsakega odziva bomo veseli. Zato bodite BRCA.

Blaž Račič

kdo sem jaz
jeseničan
ali
pokopališča
so vedno
burila
duhove

Vcepili so mi ga in zdaj grgra

Z mojo krvjo po žilah,

Srečna sem v teh smrtnih mukah,

Čeprav smrti ne bo.

Marijuana sprosti zanko v grlu,

Diham v enost; ni te, ni te, ni te, ni!

D

o vprašanja, ki smo si ga tu zastavili, imam določen predsodek, saj se nimam za jeseničanko. Nimam se za – nič, samo sem. Pa vendar vprašanja ne morem kar po »whitmanovsko« odsloviti, saj pravzaprav ne gre za to, za koga se imamo, ampak kako se počutimo. Počutje pa je stoodstotno odvisno od vlog, ki jih igramo oz. so nam pisane na kožo. Mimo tega, da smo krajani, ne moremo. Nekje živimo in tudi okolje nas oblikuje. Jesenice so prispevale k oblikovanju naših osebnosti. Tudi če si preživel samo en dan v tem čudnem mestu. Ko skušam primerjati naš kraj z nekim drugim mi pride na misel Twin peaks. Ali Goga, če hočete, če bolj kot TV upoštevate literaturo. No in potem veste, kakšno je moje mnenje. Can't live in it, can't live without it. To je kot prekleto. Celo otroštvo sem sanjala, kako bom nekega dne pustila to mestece in šla daleč, daleč stran. In da tega ne bom mogla nikoli storiti, sem spoznala, ko sem začela študirati v Ljubljani in ko smo se z mesta preselili »na deželo«. Vem, da nisem tip človeka, ki bi veliko potoval po svetu in flegmatično zapustil dom za nedoločen čas, a vseeno bi rekla, da to ni glavni razlog za to, da imam Jesenice rada. Imeti rad mesto je bedast izraz. Saj me na Jesenicah pravzaprav vse moti! Ampak nekaj je... Ena valovna dolžina, tanek pas, v katerem se najdem... En "filing", da se bolj "šmekersko" izrazim. Jesenice bolj kot fiksno strukturo doživljam kot pojav. Kot dolgo zgodbo, ki iz poglavja v poglavje bolj kaže, da bo klavirno končala. A poglavja se pridno nizajo in izgleda, da jeseničani vedno znova dobivamo priložnosti za izboljšanje skupne eksistence. Česar skoraj nikoli ne izkoristimo, saj ne komuniciramo med sabo! V tem mestu ni komunikacije. Razen seveda tiste, znotraj skupin, kar pa je za funkcioniranje mesta veliko premalo. Še posebej, če je komunikacijski nivo v skupinah na ravni »dej še eno pivo« ali »gremo unga prebutat«. Nikakor ne posplošujem in ne trdim, da to velja za vse skupine. Da ne bo pomote. Ampak težko bi zanikali, da je pri mlajši populaciji med skupinami obilo ostrih in jasnih mnenj v smislu »ta ni naš«. Ko pogledaš človeka in takoj začutiš, da ne paše k tebi in tvojim, da se ne bi ujemali v interesih, v filozofiji, v glasbenem okusu, itd...Saj poznate to. Enkrat pa bomo vendar morali to prerasti. Če seveda želimo na Jesenice pripeljati več dogajanja, več prijetnosti, več privlačnosti. Če pa tega sploh ne želite, če vam je vseeno, kaj se bo zgodilo, ali potem sploh ste – jeseničani? Čisto pravi? R.I.P., dirty old town!

Maruša

September,

Tobačen čas,

Srečujemo se v čaju,

Instant vrečke žalosti

Z aromo življenja...

Spojeni le v prividu okusa.

Vedno sami,

Vedno sami,

By Pearl

Ko sem hodil v sedmi razred osnovne šole, smo pisali test iz biologije: za test sem bil dobro pripravljen, ne pa samozavesten. Na večino vprašanj sem odgovoril, nato pa smo s sošolci med sabo primerjali odgovore. Čiči je deloval najbolj samozavestno, zato smo skoraj vsi, ki smo sedeli okrog njega, odgovore enostavno prepisali od njega (in popravili svoje). Nad rezultati nismo bili navdušeni: same enke in dvojke. Ko sem nato pregledoval svoj test in popravke v njem ter jih primerjal s pravilnimi odgovori sem ugotovil, da bi test opravił bolje, če bi se zanesel sam nase. Naslednjič nisem več prepisoval. Zanesel sem se nase. Postajal sem bolj siguren vase, kadar sem znal. Ko pa nisem znal, mi ni ostalo drugega kot da sem ali odigral, kakor da zares znam, ali pa da sem prepisal od sošolca. Za ta dogodek in moj razmislek ob njem je posredno kriv Čiči. Pri 27-ih letih in po 20-ih letih šolanja je Mirsad Begič - Čiči še vedno zelo samozavesten. Ob podiplomskem študiju socialne antropologije na ISH-ju (Institutum Studiorum

Humanitatis / Fakulteta za podiplomski humanistični študij) si študentskega "kruha in iger" zaljša na Radiu Študent (RŠ). V intervjuju govori o tem, kako je študent "iz nekih Jesenic" prišel na RŠ, kaj dela in kako izgleda samo delo na RŠ, o tem kako se ima študent v Ljubljani, o študentski organiziranosti v Sloveniji ipd. Čiči - saj ne vem, če sem ti sploh kdaj rekel Mirsad -, že nekaj let si v Ljubljani in v tem času si že zamenjal nekaj faksov, žurov, stanovanj, restavracij, spil kako slabo kavo. Ampak povej mi, zakaj je študirati v Ljubljani "zakon"? Najprej moram povedati, da se človeku - ne glede na to, kako majhna je Ljubljana - odpre prostor. Odprejo se mu kanali, odpre se mu svet, razširi obzorje, nekako se "zlufta" tisto, čemur pravijo človek, duh ali zavest. Gre tudi za to, da človeku postane jasno, kako majhen je in kako velik je svet. Človek mora prej ali slej spoznati, da se svet ne vrti okoli njega, da svet ne obstaja zavoljo posameznih jazov. Potem so tu še navade in ljudje, ki jih spoznaš - in so ne glede na to, da je Ljubljana samo

60 km oddaljena od Jesenic - drugačne, bolj barvite in bolj različne. Po mojem bi moral vsakdo odditi na študij ter vsaj leto ali dve formalno študirati, če že ne študirati in doštudirati. Pri nas je skupnost zadosti bogata, da si privoščijo kaj takega.

Kaj pa te moti v Ljubljani, kaj tu ni "zakon"?

Hja, ne vem. Človek lahko "jamra" povsod, vedno lahko nekaj najde, kar ga moti, kar ni zakon, kot ti praviš. Pri Ljubljani je treba povedati, da potem, ko jo spoznaš, vidiš kako majhna je - tako kot Slovenija v kateri živimo. Tudi ni lepo videti, kako tukaj (v "Podalpju") živi samo Ljubljana. Slovenija bi lahko bila cool, urbana kot pravijo nekateri, šele takrat, ko se bo Ljubljana v - kulturnem, političnem in civilizacijskem smislu, če hočeš - raztegnila in razprostrla preko cele Slovenije. Glede na to, da že precej let živiš v Ljubljani me zanima, koliko še kaj spremljaš dogajanja na Jesenicah in kakšne se ti zdijo Jesenice iz

Ljubljanske perspektive?

Jesenice so prekleto daleč: Dogajanje na Jesenicah pa spremljam predvsem po načelu »rekla - kazala«. Občasno "priletim" (oops, pristopam je bolj pravilno) na Jesenice, se srečam s staro družbo, obiščem prijatelje in sorodnike, se sprehodim po tisti glavni ulici, občudujem »napredek« in si ogledam nove "face". Glavne "inpute fašem" od znancev in prijateljev, ko se tu in tam srečamo, ali v Ljubljani, ali pa na Jesenicah.

O Jesenicah pa v Ljubljani ne slišimo dosti, ponavadi le takrat, ko se tam gori pojavijo problemi, ko kaj "zagori". V okviru Slovenije le redko slišimo o Jesenicah kaj pozitivnega, kaj novega ali inovativnega, kaj sodobnega. Kar pa je, - glede na relativno velikost in pomen Jesenic prekleto žalostno.

Kaj je na Jesenicah, poleg tega da so tvoj rojstni kraj, še takšnega, da bi te prav posebej privlačilo, da bi se potem, ko boš doštudiral, vrnil nazaj na Jesenice, ali če vprašam nekoliko

drugače, zakaj misliš, da mladi in izobraženi ljudje zapuščajo Jesenice? Zadeva je na dlani. Ljudje že od nekdaj zapuščajo določena neperspektivna področja in odhajajo tja, kjer mislijo, da jim bo bolje. "Hvalabogu" nam ni treba več čez lužo, saj do Ljubljane ni daleč, kot nam obljublajo - naši in njihovi - politiki pa niti do Evrope ni več daleč. Glede moje t.i. vrnitve na Jesenice pa le to: na Jesenicah ni nič posebnega, kar bi me posebej privlačilo: tako kot nikjer drugje zame ni česa "posebnega"; mogoče me deloma privlači le dejstvo, da je na Jesenicah toliko svobodnega prostora, toliko stvari za pripeljati, predstaviti in "zafurati", skratka narediti. To je edina pozitivna možnost za Jesenice in za Jeseničane, kot jih jaz vidim.

Ali misliš, da se veliko mladih iz ostalih delov Slovenije, po študiju odloča za zaposlitev v Ljubljani?

Veliko, najbrž preveč, prav tako kot je najbrž preveč tistih, ki odrčijo domov k mami in očetu, na preverjeni, preskrbljeni in varni teren, kjer potem relativno zafrustrirani sanjarijo o svetu, ki ga ne morejo imeti, živeti, ker ga preprosto ni. Ljubljana je 'ipak' epicenter sveta, v katerega so se 'narodili' ljudje moje generacije. **Kakšno je (če sploh je kakšno) mnenje študentov v Ljubljani o Jesenicah?**

Vsi vedo, da je tam umazana železarna in vsi vedo, da je tam hokej. Vedo tudi, da so Jesenice zamorjene, neugledne, preprosto rečeno grdo mesto, v katerem ne bi živeli in le redki razumejo ljudi, ki tam živijo. Lahko bi rekel, da ni nekega pozitivnega mnenja oz. odnosa do Jesenic. Za kar pa so v največji meri krivi in odgovorni prav Jeseničani in tisti, ki srečajo Jesenice. Seveda upam, da se bo zadeva nagnila na bolje, če ne zaradi drugega, zaradi ljudi, ki živijo na Jesenicah.

Glede na to, da delaš na RŠ mi povej

kaj delaš ti na tem radiju, kako si se sploh prebil na RŠ? Morda lahko za tiste, ki se v času študija želijo preizkusiti na RŠ-ju, poveš, kdaj in kako se lahko priključijo delu! Prišel sem 'na blef', oziroma ravno v času afere z brezjansko matero božjo in zavaljeno podgano, ki jo je pestovala, na ovitku neke plošče nekega slovenskega benda. Seveda so RŠ-ovci pograbili zgodbo in jadrali na pogromski ihti, ki so jo uprizarjali nekateri tukajšnji moralistični in moralizirajoči Očetje in Matere naroda. V premorih so prek etra vabili potencialne sodelavce. Tako sem se jaz znašel v prostorih Bloka 14 v Rožni dolini.

Delam pa predvsem kot novinarski sodelavec Aktualno-politične redakcije. Zdaj že tretje leto, vmes pa sem bil eno leto tudi nekakšen vodja/šef Univerzitetne redakcije RŠ-a. Za vse, ki bi si želeli, ki bi mogoče radi kaj počeli kot novinarji (glasbeni, kulturni, aktualno/politični), tehniki ali spikerji, se morajo samo zglasti v 14. bloku študentskega naselja v Rožni dolini. Mogoče bodo morali počakati mesec ali dva na formalni začetek avdicije, mogoče pa jim delo takoj porinemo v roke. Saj veš kako pravijo stari strici: "Delo leži na cesti, samo pobrati ga je treba".

Na tem radiu, kolikor vem, sedaj delate štirje Jeseničani oziroma če smo natančni: Tomaž in Čiči sta Jeseničana, Maruša, ki je najnovejša pridobitev RŠ (prišla je iz ŠORT-ovih logov) in Ana sta pa iz Rovta: prva iz Javorniškega, druga iz Plavškega. Se kaj vidite na RŠ-ju?

Skoraj vsakodnevno, velikokrat že prevečkrat (ne, se samo hecam). Moram reči, da je jeseniška (zgornjesavska) RŠ ekipa vedno močnejša, sicer pa (hvalabogu) ne "furamo" nekega zaplankanca "lokalpatriotizma". "Furamo" druge stvari, z drugimi

sredstvi in drugačnimi cilji.

V okviru reforme ŠOU, kjer si delal na ministrstvu za reformo, si se podrobneje seznanil s študentsko sceno v Sloveniji? Misliš, da se študenti dovolj zavedajo pomena najrazličnejših oblik mladinskega organiziranja (študentski klubi - ŠKIS, ŠOU, ŠOVZ-ji) - torej, da so te organizacije namenjene študentom, ki jim v času študija omogočajo, da si nabirajo določene izkušnje, ki jih nato lahko izkoristijo, ko iščejo delo?

Lepo, pravzaprav vzorno postavljeno vprašanje. A, dokler bo t.i. študentska politika takšna kakršna v Sloveniji je v zadnjem desetletju, se povprečen študent/študentka obnaša več kot modro.

»Mladi«, študentski »politiki« so porazdelili peskovnik, ki so jim ga zgradili njihovi predhodniki in ga je dovolila demokratična in pravna slovenska oblast, in v njega ne spustijo veliko ljudi z novimi željami in energijami. Je pa res, da je v neki idealnosti študentska institucionaliziranost in organiziranost vzpostavljena prav v te namene. Vsem, ki se bodejo s temi strukturami, organizacijskimi kulturami in politikami (pa tudi praksami), dam 'kapo dol'. Vseeno pa je vedno nujno ločiti sadiko od plevela.

Oba imava za sabo podobno študijsko pot: najprej Višja upravna šola, nato študij politologije na FDV, ti sedaj nadaljuješ s podiplomskim študijem na ISH-ju. Kako bi na kratko ocenil svojo študijsko pot in posamezne študije; kaj si pričakoval od študija in kaj zares dobivaš? Misliš, da bi bilo potrebno sistem študija v Sloveniji spremeniti, posodobiti in kako bi ga ti zasnoval?

Glede na mojo študijsko pot lahko rečem, da mi je študij postal že življenjski stil in tudi zato mislim, da človek ne more nikoli nehati študirati. Od začetne birokratsko/tehnokratsko

ozke stopnje na VUŠ-u in prek malo širše in bolj zračno zastavljene politologije sem pristal na področju socialne antropologije oziroma ožje gledano, na medijskih študijah. Ali bi kaj spreminjal? Najbrž ne. Od velikih pričakovanj človek itak dobi le velik glavobol, hoteno/željeno si je vedno treba vzeti, tako je tudi s študijem. Po mojem ni "faksa" za katerega bi rekel "to je to", to je tisto, kar sem hotel, pričakoval, iskal in želel. Bolj 'obeshrabrujože' povedano: nikjer ni vreda, nikjer ni obljubenega ali prepovedanega sadeža. Nietzsche je bil velik človek; kljub bolezni in kljub bolani dobi v kateri je živel on: in v kakršni živimo mi. Mogoče pa smo le dosegli plafon.

Kar se tiče študija: seveda ga je potrebno spremeniti, posodobiti, a kdo sem jaz, da bi to počel? Preketo jasno mi je le eno: živimo med mnogo preveč mrtvimi črkami na papirju, okoli nas je veliko preveč lepih misli in "lepih" ljudi. Katere besede in koncepti so trenutno "in"? Vsekakor bolj fleksibilen, bolj globalen, bolj trans-, multi- in interdisciplinaren, predvsem pa bolj odprt, dostopen in socialno angažiran študijski sistem in izobraževalni režim je nujen. Kot pravijo slovenski politiki: "Ustavo je treba spoštovati, ustava je sveta, z ljudmi pa bomo že kako, z njimi bomo zlahka, ljudje so plastični, da se jim modelirati."

Čiči, hvala za pogovor.

Nujno je

*Ujeti trenutek,
Ga doživeti
In izpustiti.
Ljubiti z obupom.
Kot da živiš
Svoj zadnji dan.
Premagati strah
In se odpreti.
Zato, da se rešiš.
Vedno upati.
Vedeti, da bo dobro.
Kakorkoli že bo.*

Modra medvedka

*Počasni oblaki,
Še hujši mraz-
Utrujenosti znaki
Legajo na naš obraz.*

*Duhove zbuja
In zrak drgeta,
Darove ponujamo
Nepravde sveta.*

*Sedanjši trenutek
Široka je kletka,
Prihodnosti osnutek
Pa modra medvedka.*

By Neža Jensterle

internet

S

pet se je začelo, šolsko leto namreč in kot pravi študenti (dijaki) se bomo informirali tudi po internetu. Udarimo kar pri vrhu <http://www.mss.edus.si>, stran ministrstva za šolstvo in šport, informacije o najvišji ravni oblasti. Po hirearhiji nekako sledi <http://www.uni-lj.si> stran Univerze v Ljubljani, splošno znana zadeva ampak vseeno naj bo. Druga nam gorenjcem manj znana (zanimiva) pa je Univerza v Mariboru <http://www.uni-mb.si>. Obe strani vsebujeta povezave do svojih članic (fakultet) in še veliko drugega. No pustimo uradne zadeve. <http://www.sou.uni-lj.si> je stran študentske organizacije Univerze v Ljubljani, tudi kaj koristnega za dijake se tam najde. <http://www.skis-zveza.si> zveza študentskih klubov slovenije, katerih član je tudi KJŠ. Zve se svašta, kaj se dogaja na študentski sceni s klubskega stališča. Če ste bolj knjižnji molj si oglejte stran <http://www.izum.si/cobiss> – virtualna knjižnica slovenije. Dosti takih resnih stvari, malo zabave si privoščite na <http://pms.si2000.net>. Zanimiva stvar je naprimer tudi študentska borza, ki je skoraj kot prava <http://www.soncek.net/student>. Pa še malo na tuje. Če se želite prepričati, da so Američani res tupi na čase si oglejte tole stran <http://www.dumblaws.com> – zakoni, ki so možni le v »zdravi deželi«, kot je Amerika. Če pa vam je bolj všeč konvencionalen humor: <http://www.abcjokes.com>. To bi bilo 10 naslovov za tokrat, če bi pa radi kaj posebnega oziroma veste za kaj posebnega pa pišite na kjs@telesat.si.

Nejc Ropret

35%

od banane

Č

lovek si 35% genoma deli z banano. Ja, točno s tistim rumenim tropskim sadežem katerega je konzumirala že Čita (opice imajo pač to stereotipno navado). In zakaj so ti odstotki tako pomembni. Povprečnega državljana po domače »boli k...« za banane do podobne mere, kakor mu je vseeno za politiko. Pri tem ni dobro pozabiti, da povprečnež najde veliko večji užitek v grizljanju rumenega sadeža kot spremljanju sej parlamenta (čeprav iz lastnih izkušenj povem, da je ni bolj špase zadeve, če gledamo slovenski 'entertejnerski' prostor). Stvar je razumljiva. Starejši del občinstva je v večini preveč zaposlen s samim sabo ali pa je že resigniral. In mladina? Za večino mladcev in mladenk so sivi gospodje (in gospe seveda) v parlamentu, če ne drugega, oddaljeni tako generacijsko kot

ideološko. Koga pa brigajo janše pa bajuki, razni pahorji, zmagoti, drnovški in arturji; boli te, jutri je 'reju'! Ne bom se zmotil, če rečem, da večina mlade populacije do 25 leta še ni videla volišč. Zakaj je to narobe?

Tukaj spet 'uletijo' banane. Ko so volilni rezultati enkrat znani, se ustoliči vlada, potem sledi obdobje privajanja in končno: ta - ta (fanfare) začnejo se razni ukrepi, reže se 'bučet' in slej ko prej prileti nekaj, kar je sila neugodno ravno za mlado populacijo. Evo in potem letijo kritike gor in dol in to ponavadi od tistih, ki sploh niso volili. Tem je potlej še posebno v čast da razglajajo stvari tipa: »Še dobro da nisem volil, sej se same svinjarije dogajajo.« In kaj se lahko reče na to? Recimo, da je zelo verjetno, da se nam zazdi, da narod najraje kritizira stvari, za

katere ni naredi nič, ampak se mu zdijo utelešenje v nebo vpijoče krivice. Idiotizem na višku in kar naenkrat je misel o tem, da ni šimpanz s svojimi 99% najbolj blizu človeku, ampak da je to banana, neverjetno mamljiva.

Če nočete biti banane ne nasedajte izrekom o politiki kot kurbi (saj v bistvu je res, ampak to še ne pomeni, da politika ni potrebna) ter mislim, da je politika le za odrasle in da en glas ne pomeni nič (kaj bi se zgodilo, če bi tako mislili vsi?). Fantje in punce, pojdite na volitve, če mislite, da ne boste nič pripomogli, vam bo vsaj v uteho, da lahko brez slabe vesti in banan po mili volji kritizirate stvari. Malce spremljajte predvolilno kampanjo, če se vam da, si preberite kakšen program in se sami odločite katera opcija vam najbolj ustreza. No ja, po drugi strani, če vas bo kdo drug »prisilil« da greste in volite nekoga, o katerem nimate pojma in bi ga volili le zato ker tako želijo vaši »nadrejeni«, pa raje ostanite doma. Še vedno bolje banana kor pa žrtev politične manipulacije.

Nejc Ropret

V

sa zgodba se dogaja v Butalah. Pa se za začetek najprej opravičim avtoju Butalcev za izposojanje njegovih junakov. Upam, da se bo tole moje razmišljanje koga dotaknilo, da bi glavne junake (ki jih imajo celo v Butalah za omejene) spreobrnili, pa je utopično razmišljati. Mislijo namreč po načelu »na svetu sem zato, da tepem«.

V Butalah torej, je po nekem žuru prišlo do pretepa. Beseda je dala besedo in nekdo (recimo mu Butec) je udaril nekoga (recimo mu Tepec). Tepec je potem udaril Butca in na koncu so ju ločile roke redarjev. Ko sta Butec in Tepec odšla s kraja zločina (naj omenim še, da je bil

tudi butalce je včasih sram

Tepec iz sosednje vasi), so se »pametni« Butčevi sovaščani (ne vsi; kdo je tu čuden?) pogovarjali o maščevanju. Mimo je zaneslo tudi neko dekle (recimo ji Mirna). Izve, da je Tepec »tebi nič-meni nič« udaril Butca in da se mu bodo zato maščevali. »Neumno« dekle pa vpraša, če je udaril tudi njih, da ga bodo pretepli. Pa se ji pričnejo smejati, češ »ne, udaril je Butca, torej je udaril Butalce«. »Ja,« je hotelo vedeti dekle, »ampak, zakaj ga boste pa potem vi tepli?«. Pa ji »razumni« Butalci odgovorijo:»

Saj smo vendar iz Butal, tako kot Butec!«

in jo pri tem še gledajo, kot da je padla iz vesolja (najmanj iz sosednje galaksije). Mirna je skomignila z rameni in odšla, bilo jo je pa pošteno sram, da je Butalka.

Verjetno ste že ugotovili, da se vse skupaj ne dogaja v Butalah, ampak v kraju mnogo bližje nam. In verjetno ste ugotovili, da se to ni zgodilo Mirni ampak meni osebno.

In sedaj se sprašujem, če sem neumna, ker ne razumem svojih sovaščanov in njihovega petelinjenja na svojem domačem gnoju, ki ga »morajo braniti«. Mogoče sem samo manj Butalka kot oni, mogoče ne čutim pripadnost svojim Butalam. Ampak naj se še tako trudim, Butale so moj kraj, moj dom, moja vas, ki jo imam rada. In ravno to boli. Res v teh lepih Butalah živijo ljudje, ki sem jih včasih imela rada, sedaj pa se jih sramujem.

Dragi Butalci! Bili so časi, ko sem s ponosom povedala od kod prihajam, ob takem načinu razmišljanja, pa kmalu ne bomo več govorili (se hvalili) od kod smo, ker nas bo strah, da nas ne bodo (zaradi naše vaške pripadnosti) pretepli. P.S. Opravičujem se vsem sovaščanom, ki ne čutijo vaške (ali pretepaške) pripadnosti, pa so primorani živeti v srenji (oprostite izrazu) omejeencev, ki mislijo, da se pripadnost in prijateljstvo(???) dokazuje s pestmi. Nisem vas hotela vse pospraviti v ta-isti koš. Vem tudi, da se to dogaja po vseh vaseh in mestih in se ne omejujem samo na našo vas. Poskušala sem samo povzeti dogajanje. Pa še to: Nasilje rodi nasilje in nič dobrega! Verjetno vas sedaj polovica misli, da spet ena Neja soli pamet, ampak včasih me petelinjenje Butalcev, ki se mi smeji, ker sem »neumna, zapiflana gimnazijka« spravi ob živce. Pri njih veljajo le pesti, ki pa jih sama nerada uporabljam za petelinjenje. In potem se ti Butalci smeji meni – KDO JE TU ČUDEN?

Poljub

*Med zobmi držim
tvojo ustnico
in ti med zobmi
mojo.
Nežno te grizljam
in ti mi vračaš.
Mhmm, nežno,
z občutkom...
Tako kot samo takrat,
ko se ti izpolnejo sanje.*

Hrušica 9. 9. 2000

Neja Šmid

The perfect storm

Vihar vseh viharjev

igralci: Billy Tyne (George Clooney)
Bobby Shatford (Mark Wahlberg) Dale
Murphy (John C. Reilly) David
Sullivan (William Fichtner)

režiser: Wolfgang Petersen

Ste kdaj že imeli občutek deja-vuja ko ste gledali film, ki ga prej še niste videli? No ce boste gledali film Vihar vseh viharjev, tega občutka ne boste imeli zaman, saj ste ta film že videli. Videli ste ga že mnogokrat in to v boljših izvedbah z boljšim igralskim kadrom. Vihar vseh viharjev je spet (mislim čisto resno) neko pocasto kvazi spektakularno sranje.

V glavni vlogi igra George Clooney, kapitana barke Andrea Gail. On in ostali ribiči z svojimi idiotskim ribiško-pijanskim neobritim izgledom pač želijo domov, da bi prodali svoj bajni ulov. Pot jih pelje skozi peklensko območje delovanja kar treh hurikanov, ki s skupno močjo ustvarjajo v neskončnost močne vetrove ter dvajset in več (!) metrske valove. Pot je določena: mogoče bo pa barka zdržala....žal (za gledalce) ni. In ne, kapitan ni edini, ki postreže z neumnim, kretenskim karakterjem. Tu je še Bobby-ribič, za katerega je ta izlet zadnji preden se upokoji s svojo od lepote obsijano punco (Joj, kako hudo - taka huda nesreča ravno na zadnjem potovanju! - kar zjokal bi se od gluposti). In tu je še eden neobritež - Murph: ločenec z sinom (itak!) Kakšnih poglobljenih pogovorov ne pričakujte, ker se kmalu začnejo tisti

efekti, tisti efekti, ki jih je ustvaril neki evforični otrok trenutek po tem, ko je na računalniku odkril Paintbrush in se odločil, da bo okoli efektov ustvaril film. Po približno 5 minutah te nevihte se vam zazdi, da gledate en sam 10 sekundni posnetek, ki je nastavljen na REPEAT. Ja vem, da je vodo zelo zelo težko animirati, ampak treba je vsaj probat. V popolni nevihti tega niso. Ob tem antispektaklu nevihte in budalastih monologih Clooneya ti film ne pusti nobene druge možnosti, kot upati na to, da se kaj podobnega ne bo nikoli več posnelo na filmski trak.

Vihar vseh viharjev je prazen film brez pozitivnih atributov. Je tako prazen in brezsmislen film, da si ne zasluži niti toliko denarja, da bi pokril stroške produkcije. In tudi to ne bi bila zadostna kazen za vse, ki so bili pomagali izbruhati to polomijo. Tega filma si ne oglejte! (če ste slabovidni) Tega filma si NE oglejte! NE NE NE. Če ste prebrali le zadnje vrstice in še te površno, naj povdarim besede "NE OGLEDJTE SI TEGA FILMA". In če boste po nesreči, po kakšnih izpirjenih satanovih poteh, prisiljeni gledati ta zmazek od filma, ne pozabite - bili ste posvarjeni.

Peter Sodja

...MLADOSTI LETA KMALU STE MINULA...

Ne, sej vem, da moja mladost še ni minila, samo ob zapušcanju Zelene naše drage (gimnazije - ZND v nadaljevanju) se človek šele spomni kako vse teče. In to hitro. Teh pet let (ne, nisem se zmotila) je minilo s svetlobno hitrostjo. Ko se ravno začneš identificirati kot gimnazijec je pa konec.

No, mogoče sem mal popretiravala sam, če se pa res počutim, kot bi me vrgli od doma. Sošolci so kar naenkrat bivši sošolci, prfoksi pa vsi full face in full uredu in oh in sploh si nikoli nismo prišli navzkriž. Ko me sedaj kdo vpraša po gimnaziji in se potem slišim, bi se najraje pretepla, ker se zdim sama sebi tko zoprna. Če bi me pa eden vprašal po gimnaziji pred enim letom, bi pa pretepla njega, ker mi kvari počitnice. Pa brez zamere. Sej jest sem rada hodila v ZND samo ne okoli konferene pa drugi mesec semestra. In seveda nikakor ne med počitnicami, čeprav je tko zgledalo.

No srednješolska leta so za mano (moji starši jokajo od sreče), jest sem pa pred črno luknjo. No vsaj počutim se tko. Naneslo je pač, da bo potrebno poslati tudi list na katerem piše Druga prijava, čeprav je srednja šola uspešno zaključena (fuck the matura sistem - it's not working). Karkoli se bo že zgodil me je pa kar pošteno strah. Sej veste iz vseh strani slišmo kako je najbolj bit študent, sam žurka, uživancija... no to me ne skrbi. Mene bl skrbi kako bom med vso to žurko našla čas še za študiranje. Hmmm. Se pač preveč dobr poznam. Bo že. Ampak vsake toliko časa me pa lohka eden nažene za knjige. Al pa tut...

Neja Šmid

diamanti? ne, hvala!

V

si vemo, da je diamant pravzaprav samo ena izmed oblik čistega ogljika, ki pa ima že stoletja veliko vrednost – tako finančno, kot estetsko. Razlikujejo se po svoji čistosti, barvi ter načinu brušenja in njihove cene so ponavadi vrtoglavo visoke. Največja nahajališča teh dragih kamnov so na področju bivše Sovjetske zveze, predvsem pa v afriških državah, kot so Južnoafriška republika, Namibija, Bocvana, Angola, Demokratična republika Kongo, Sierra Leone in druge, kjer jih v rudnikih pod zemljo kopljejo slabo plačani delavci. Diamanti so last večjih družb, kot je južnoafriški De Beers, ki ima v rokah dve tretjini legalne trgovine.

In kaj je sploh narobe z diamanti?

Nečimrnost je že od nekdaj bila ena izmed največjih človekovih slabosti, kar pa niti ni tako hudo, dokler zaradi tega ne umirajo živa bitija. Živali, kot so sloni, leopardi, kiti, nosorogi in mnoge druge, izginjajo iz naravnega okolja zaradi našega napuha. Če že mislite, da se to da prenašati, saj imamo živalske vrtove, naj vam povem, da zaradi nečimrnosti ugašajo tudi človeška življenja.

Enega izmed mnogih primerov najdemo v Sierri Leone, državi na zahodu črne celine. Tam že 8 let poteka državljanska vojna med vlado in uporniki-Revolucionarno Združeno fronto (RUF). Zadnja ima v rokah večino rudnikov diamantov, ki jih nelegalno prodajajo Zahodu (ki ga predstavljajo družbe in bogati posamezniki), ta pa jih plačuje tudi z orožjem in strelivom. Tako upornikom omogočijo, da nadaljujejo krvave boje, v katerih pa ne umirajo samo vojaki, ampak tudi civilisti, med katerimi je veliko otrok. Ti bi morali hoditi v šolo in si krajšati čas z igrami, ne pa s kalašnikom v rokah ter pod vplivom kokaina in drugih drog ubijati in posiljevati.

študentska arena

Nezadržno se približuje začetek študijskega leta, s tem pa spet naporno iskanje različnih informacij, saj te vedno pošiljajo od vrat do vrat, rekoč sej študentje imate čas. Prav zaradi tega smo se skupina štirinajstih študentov v organizaciji Zveze ŠKIS (Študentski klubi Slovenije) in soorganizaciji podjetja INFOS d.o.o. in Cankarjev dom odločili, da v začetku novega študijskega leta pripravimo **sejemesko-izobraževalno prireditev**, imenovano **ŠTUDENSKA ARENA**. Dogajala se bo v **Cankarjevem domu, od 17. do 19. oktobra**. Na njej boš lahko zvedeli vse, kar te zanima in moraš (oz. bi moral) vedeti; od tega, kje in kaj študirati, se dodatno izobraževati, naučiti tujih jezikov, kje dobiti delo, kako do štipendije, kje se rekreirati in zabavati, kje dobro in poceni jesti, dobiti kakršnokoli pomoč, kam potovati... Prvič torej vse informacije, namenjene predvsem vam mladim, na enem mestu in to **brezplačno** - v centru Ljubljane.

Prava **"EKSPLOZIJA PRILOŽNOSTI"**.

Poleg informativne in izobraževalne vrednosti Študentske arene, pa ne bo manjkala tudi bogat kulturni program, ki bo zadovoljil prav vsak okus. Na odru se bodo predstavile glasbene in plesne skupine, razstavljalci, potekali bodo razni nastopi in modne revije, tekmovanja, nagradne igre s praktičnimi nagradami. Program bo hkrati potekal tudi v Kosovelovi in Štihovi dvorani Cankarjevega doma - predavanja, potopisi, kulturni nastopi. Vsak dan bo tema dneva: v torek **"Drobne študijske aktivnosti"**, v

ŠTUDENSKA ARENA

sredo **"Aktivno in kvalitetno preživljanje prostega časa"**, v četrtek pa **"Študentska kreativnost in inovativnost"**. V torek in sredo bomo ob 20. uri pripravili **"BUM DNEVA"**, torej koncert, gledališko predstavo in podobno. Zadnji, četrtek večer bo ta **"bum"** pravzaprav zaključni **"ŠTUDENSKI ŽIV-ŽAV"** v pasaži Maximarketa, na katerem boste obiskovalci ob prijetni glasbi in s kozarcem osvežilne pijače pokramljali s prijatelji. Razstavljalcu, ki se bo po vašem mnenju najbolj izvirno, zanimivo in zabavno predstavil, bo zadnji dan podeljena nagrada ter prehodni pokal **Zlati ščit**.

Torej ne pozabite:

ŠTUDENSKA ARENA

Cankarjev dom, 17-19. oktober 2000

VSTOP PROST

120 razstavljalcev, 1300 m², 23.000 obiskovalcev, bogat program **EKSPLOZIJA INFORMACIJ**

Za vse dodatne informacije obiščite našo spletno stran: <http://www.skis-zveza.si/arena/>

Katja Pečlin, promocija
katja_arena@yahoo.com

Torej, če že svetovne »dobrodelne« organizacije, katerih naloga in dolžnost je preprečevati in ustaviti take stvari, nočejo ničesar ukreniti, ne ostane nič drugega, kakor da vsak posameznik, s predpogojem, da je s temi reči sploh seznanjen, potrka na svojo vest in zavzame stališče, da tega ne bo dodatno podpiral z nakupom diamantov, kar je majhna cena za rešitev človeškega življenja, pa čeprav je kupec samo zadnji člen v verigi. Seveda vsi diamanti nimajo tega izvora, vendar na žalost ne obstajajo kriteriji, po katerih bi »slabe« diamante ločili od »dobrih«. Da bom pravična, naj povem, da je De Beers izjavil, da bo podpisal sporazum o spornih diamantih, s katerimi podpirajo vojno v Angoli, vendar je od besed do dejanj v takih primerih zelo dolga pot. Konec koncev se vsak odloči sam, k pravilni odločitvi pa veliko pripomore osvetlitev dejstev, kar je edini namen tega prispevka. Jaz osebno si namesto diamantne ogrlice okrog vratu rajši zatakнем v lase kakšen cvet, ki sicer ni tako trajen, je pa zato enako lep, če ne še lepši.

Nina Sedej

Kalamari

*Ob valovih sem nesrečna,
skrivam se v lupino,
blodim...*

*Arhaični nasmeh,
ki naj bi topil,
ki naj bi budil.
Pa je mrzel.*

*Skrijem se v lupino,
blodim...
Iščem sebe, skrivam se,
hočem biti dekle z nasmehom.*

Novigrad, Pinea, 16.8.2000

na gimnaziji pa...

Ja, na Gimnaziji pa... vse teče po že ustaljenem redu. Po prvem tednu se je pričakovano spet spremenil urnik (in naj poudarim, da na slabše). Šola se je nam dijakom začela prej kot tistim nadebudnim študentom, ki morajo »na rajžo« v Ljubljano ali v Maribor. Takšno je pač življenje. In pravijo da je življenje lepo. Prvi pomembnejši dogodek je že za nami. V četrtek, 14.9.2000, se je namreč zgodilo fazanovanje 2000, ki s(m)o ga bolj ali manj uspešno izpeljali četrti letniki. Za ves pripravljen program nam je na žalost zmanjkalo časa, zato iskreno upam, da se bodo naslednje generacije bolj potrudile. Sicer pa so naša novopečena pernata bitja ubogala na vsak migljaj in nam tako (seveda z našo pomočjo – za kar nam naj bodo kar hvaležni) razkrila svoje talente, pamet, manekensko držo in splošno razgledanost. Pri preizkušanju splošne razgledanosti je parkrat škripalo (sicer pa, ali veste, katero je glavno mesto otočja Kiribati in s katerimi državami meji Gabonska republika, hm, hm...). Kot že nakazano so se naša kvizovska vprašanja lahko kosala z Jonasovimi... Prav tako sta znana tudi miss in mister fazanov 2000, ki bosta svojo lepotno krono obdržala do naslednjega leta. Toliko glede dogajanja na šoli, saj se poleg tega ni zgodilo nič pretresljivega. (tole me že rahlo spominja na Dogodek v mestu Gogi). V petek, 29.9.2000 se bo zgodila še podelitev maturitetnih spričeval lanskim četrtim letnikom, ki so uspešno sedeli v jeseniškem zelenem zaporu cela štiri leta (nekateri celo pet). Drugače pa samo še dobronameren nasvet za vse dijake, ki obiskujete Gimnazijo Jesenice: malo se potrudite in naredite to šolo bolj okolju in sebi prijazno (s tem seveda ne mislim, da jo reciklirajte, pravzaprav pa ja, ja reciklirajte jo na bolje. Strgajte papir okoli vaših tako opevanih intelektualnih možgan in se obnašajte kot gimnazijci – čeprav niti ne vem, kako naj bi se »zrel« gimnazijec obnašal. No, kakorkoli, ne postavljajte si brezpredmetnih vprašanj s tem, kaj se je zgodilo s pisateljico tega članka – mogoče se najde genij, ki bo pojasnil, da sem čudovito prenovila Joycev notranji monolog...)

Pa en gimnazijski pozdrav!

Ana Kokošinek

kronika s krono,
poroča sassy fish

P

otem, ko se je Mito Trefalt odločil, da dokončno zapusti šou
biznis, se je najprej povsem zapil, nato pa se je pridružil
njuejdževskemu gibanju Mavričarjev. Sedaj po šest ur na dan
meditira, sicer pa piše spomine, igra sitar in je izljučno lokvanjeve
liste. Zalotili smo ga na enem od taborov in prosili za kratko
razlago svojega početja: »Najprej, draga sestra, bi povedal, da
nisem več Mito Trefalt ampak mi je ime Sončni Sin. Ugotovil
sem, da kamere oddajajo negativno energijo in škodujejo moji
duhovni lepoti, reflektorji pa povzročajo blokado čakrer. Sicer
pa so mi bratje in sestre na taboru dovolili, da povezujem pro-
gram večernih iger.«

V

povsem drugačno družbo pa zahaja Miran Ališič, športni
komentator na POP TV. V nedeljah se sestaja z nekaterimi bolj
ali manj znanimi slovenskimi transvestiti in skupaj na manjših
zabavah uprizarjajo tipične predstave, na katerih Miran menda
ponori, ko oponaša Diano Ross in v tem prekaša samo Salome.
Ta je posebej za Brco povedala: »Miranda je zelo u redu punca,
lepo poje, ima seksi hripav glas, še posebej takrat, ko je pred
tem celo popoldne komentirala formulo. Nima pa še ta pravih
jošk, kot jaz. A boste potipali?« »Ne bi. Hvala za izjavo.«
O morebitni karierni preusmeritvi Mirana Alešiča pa zaenkrat
še ni informacij.

mood swings Z marušo

N

aj bo Mood swings moj kotiček v tej ribriki, v katerem vam bom
priporočila to in ono sladico glasbene industrije, katero sem si
v zadnjem času privoščila v polni meri. Brca od sedaj dalje izhaja
na dva meseca in to je običajno dovolj, da mi pade v ušesa kakšna
zanimiva noviteta. Ali pa preslišana starina, katero bi mirne duše
priporočila prijateljem in vam, redkim bralcem, katerih krog
upam, da se bo sčasoma le razširil, saj smo na »uredništvu« spet
pričeli s polno paro, pardon, brco.in glasba je tako ali tako trend,
ki vpliva na slehernika, ki vsaj malo da na to umetnost...

Poletje je mimo, toda še kar se ne morem odlepiti od številnih
zadevščin, ki sem jih neprestano vrtela v svojem CD- playerju
in walkmanu. Vsem privržencem progresivnega rocka in
hardcora, ki ga oblikujeta bogat spekter instrumentalnih
eksperimentov ter kvalitetna poezija, priporočam AT THE
DRIVE IN, teksaški band, ki je na sceni že sedem let, a se je
zares izkazal z lanskoletnim albumom Vaya, v kratkem pa bo
zunaj novi izdelek. Ta je po mnenju mojega kolega, ki se ukvarja
z glasbeno kritiko, še izvrstnejši in če mu gre verjeti, se nam
obeta nova Nirvana. Popravljam, novi fenomen Nirvane. AT THE
DRIVE IN niso depresivni, pač pa progresivni, eksplozivni in –
v stiku s svojimi čustvi, je lep izraz... Pa da ne hvalim samo njih
– DUB NARCOTIC SOUND SYSTEM tudi niso noviteta,
vendar so prav tako band devetdesetih, ki pa nedvomno pronica
v novo desetletje, saj je dub, ta mistična, narkotična in mehka
zvrst, enostavni »in«. Pa šele začelo se je. Kar se tiče hip-hopa
in rapa, sem se to poletje crkljala izključno s CYPRESS HILL,
saj po začetnem vzponu hip-hop spektakla druge polovice
devetdesetih ugotavljam, da je tovrstnim zasedbam kvaliteta
nekoliko padla. Razen če seveda ne padate na video...

Videi pa so itak prepolni golih riti, poziranja in praznega

čvekanja. CYPRESS HILL so zadovoljili tako raperje kot rockerje – z dvojnim albumom Skull And Bones, čeprav sem osebno najbolj tripala ob nekoliko hipnotični (in par let stari zadevi) The Temples Of Boom. EMINEM me je že skoraj prepričal, a nekako mi ga ne uspe jemati resno. Bolj resno pa lahko jemljete tudi naslednje Mood swings, v katerih zagotovo serviram vtise glasbe, ki mi jih bo pustila v naslednjih dveh mesecih zagotovo kakšna zanimiva zasedba. Odvisno od počutja...

Urošu!

*Zjutraj budim te, a ne vstaneš,
kličem te, pa se ne ganeš.
Nato ugotovim, da le sama v postelji spim,
da ni nobenih čudnih lis na steni,
da tam nič belega se ne peni.
Sedaj vem, da le mojih misli si plen.*

By principessa

R in Im

Pomešala sem realno in imaginarno in sedaj sem izgubljena

*Pomešala sem realno in imaginarno
med njiju sem razdeljena.*

•

*Pomešala sem realno in imaginarno
in sem v obeh;*

enkrat bolj, drugič manj.

*Živim v svetu, ki je
in uživam tam, kjer sploh ni-
razen v moji glavi.*

Jesenice 8.9.2000

Pre-

*Naivna, neumna, debela,
vsiljiva, čudna, smešna,
načelna, stroga, zoprna,
hiperenergetična, nesrečna,
optimistična, pre...,
pre...*

Ampak jaz.

Novigrad, Pineta, 16.8.2000

Moje sanje

*Gledam v nebo,
potem postane mi hudo.
Zakaj nobena zvezda ne sveti,
zakaj ne slišim ptice peti.
Tako mi je težko,
le v sanjah je lepo.
Takrat vzameš v naročje me ti,
vse tako božansko se zdi.
Še bolj k meni se priviješ
in tako pred svetom se skriješ.
Z rožami je vse poslano,
sprašujem se, kdaj bo končano.
In potem se prebudim
tu po starem zaživim.*

By ex-KK

Pesmi sta prišli po pošti, zraven pa pripis:

"Pa še hvala Brei. Kar nekaj ljudi, ki so prebrali Breo pravi, da se niste ušteli, ko ste se (citiram) sami sebi hvalili, kakšno Dobro da ste naredili. Pa naj tisti, ki vas oštevajo naredijo boljše, če znajo seveda."

Cao-bao
Článíca KJS

magični kvadrat

1	2	3	4	5
2				
3				
4				
5				

Vsak dober časopis ima križanko. Tako jo ima tudi BRCA. Za 'križanje' možgančkov smo pripravili MAGIČNI KVADRAT, pri kateri so podani opis gesel, ki jih morate vpisati vodoravno in navpično.

Glede na to, da smo v volilnem času, stranke pogosto narekujejo kaj oziroma koga voliti. Pod ena (1) zato vpiši slovenski izraz za diktat. Drugo vprašanje se od volitev ne odmika, saj usmerja pogled v staro Grčijo, ki danes velja za zibelko moderne demokracije. Kako se je imenoval ljudski zbor, ki je odločal o vseh pomembnih vprašanjih grških skupnosti, vpišite pod dve (2) (enako je ime slovenskega radia, ki deluje na avstrijskem Koroškem in bo v prihodnjem letu ostalo brez finančne podpore za svoje delovanje). Tretje geslo (3) je ime slovenskega filmskega in dramskega igralca Končarja, ki ni živel v antični dobi. Se pa v staro Grčijo vračamo s četrtim geslom (4): tam je živela (če je?) boginja – muza ljubezenskega pesništva; zanima nas njeno ime. Od ljubezni do sovraštva pa navadno ni daleč. Zadnje vprašanje se nanaša na do skrajnosti prignano sovraštvo – vojno, v kateri se uporablja najrazličnejše orožje. Kako se imenuje naprava - orožje, ki večjemu izstrelku omogoča, da odleti zelo daleč (in odnese marsikatero življenje)? Vpišite pod pet (5).

IZDAJATELJ: Klub jeseniških študentov, Titova 86, 4270 Jesenice
tel: 04 583-15-40; e-naslov: kjs@telesat.si, splet: kjs.telesat.si

UREDNIK: Blaž Račič

ČLANKI: Blaž, Maruša, Nejc, Neja, Peter, Nina, Ana

FOTOGRAFIJE: Anja

OBLIKOVANJE: Silvija, Maja

LEKTORIRANJE: Franci

bodite pripravljeni, BRCA žur bo!!

2NAK!

TISKOVINA

POŠTNINA PL. 921 4271 Jes

NASLOVNIKE tiskovina

poštnina plačana pri pošti 4271 jesenice